

MOJE ZKUŠENOSTI S PARAZITOU

PARAZITOLOGY 6. 5. 2019 Kauza pana J. G.

Prvním příznakem, že mám nějakou nákazu, byla zimnice, ale taková, jakou jsem nikdy předtím neměl. Bylo to někdy v lednu 2013. Klepal jsem se jako ratlík, a to jsem měl zimní svetr, a v dané oblasti bylo 28°C. Bylo to na Jamajce. Na hotelu jsem si dal tak horkou sprchu, jaká šla vydržet, celou hodinu. Šel jsem spát a ráno se zdálo vše v pořádku. Časem jsem se ale v noci začal potit. V nejhroším období jsem během noci vyměnil i pět bavlněných trik, která se opravdu dala ždímat. Potom se začaly přidávat ranní bolesti hlavy, což bylo rovněž nezvyklé. Večer jsem šel spát v obvyklou dobu, a ráno, když jsem se začal probouzet, už jsem cítil, že mi začíná třeštit hlava. Nebylo to každý den, řekneme jednou za týden, ale i tak to bylo nepříjemné. Zkoušel jsem to nechat, ať to samo odezní, ale bolest se většinou zvyšovala na takovou míru, až se stala nesnesitelnou. Proto jsem to pak řešil ibalginem, bral jsem dva i tři najednou hned v počáteční fázi. Jinak se to nedalo zastavit, a hlava bolela třeba dva dny. Další fází bylo svědění a píchání v nohou. Přišlo to asi až s ročním odstupem. Svědění na patách, kterého se nešlo zbavit žádným způsobem, a pak píchance na ploskách nohou, a na nohách až do výše kolen. Silné

píchance, jako jehlou. Použil jsem ivermectin, který byl určený pro exotické ptactvo, a večer před spaním jsem si ho dal. Ráno jsem vstal, a cítil jsem se jako znovuzrozený. Žádné příznaky, a nádherný pocit, jako kdyby mne někdo polil živou vodou. Bohužel další den ráno se začalo nenápadně objevovat zase to píchání. Další dávku ivermectinu už jsem neměl. Zkusil jsem ocet. Jakmile to někde píchlo, hned jsem se tam namazal. Celou noc jsem nespál a mazal se otcem, ale světe div se, přešlo to. Na nějakou dobu byl klid, ale noční pocení pokračovalo. Pak mi lékaři zjistili ledvinové kameny v obou ledvinách, na jedné jsem měl navíc cystu. Asi důsledek toho strašného nočního pocení. Když mne operovali, bylo to v Londýně, zanesli mi tam bakterii E.coli. Musel jsem se pak 3 měsíce léčit antibiotiky. Čtrnáct dnů před ukončením léčby to začalo znovu - píchance. Tušil jsem, že je to po těch antibiotikách, ale říkal jsem si, že se třeba mýlím. Rozhodl jsem se pokračovat v léčbě antibiotiky. Vydržel jsem ještě tři dny. Najednou se začaly objevovat pocity hrůzy a opravdového děsu. Přirovnal bych to k tomu, že se Vás chystá někdo utopit, nebo zakopat za živa pod zem, a vy se nemůžete bránit, protože máte svázané ruce i nohy. Vysadil jsem antibiotika, ale bylo už pozdě. Příliš se to rozjelo. Šel jsem rovnou na infekční a parazitologické oddělení do Plzně. Odebrali mi krev s tím, že se mám dostavit za 14 dní pro výsledek. Žádná léčba. Záškuby svalů, píchání v nohách, to je absolutně nezajímalo. Přestože jsem upozorňoval na to, že se to z dolní části nohou přesouvá nahoru, a mohlo by dojít k poškození dalších orgánů

kvůli prodlení, paní doktorku to nezajímalo. To byla opravdová ledová sprcha. Lékaři, které si platíme, nemají zájem něco léčit, nebo prostě neví jak, a možná ani nemají čím. Musel jsem okamžitě něco dělat, a najít alternativní řešení. Našel jsem léčitelku u Nepomuka. Tato paní léčitelka vše léčila přes kyvadlo, a dál to raději nebudu komentovat. Je ale pravdou, že mi sehnala léky, o které jsem si řekl, a které mi pomáhaly, i když už jen částečně. Myslím si, že kdybych měl toho ivermectinu dost na počátku, vyléčil bych se úplně. Později už nezabíral. Začaly totiž záškuby a na ty už neúčinkovalo nic, kromě absolutního půstu. Při druhé návštěvě parazitologického oddělení mi paní doktorka řekla, že hodnoty protilátek na tkáňové helmintózy jsou vyšší, že se možná někde stala chyba, a udělá se nový kontrolní odběr. To znamenalo dalších 14 dní čekání. Po těch dalších čtrnácti dnech se výsledky

potvrdily, ale přesto na léčbu nedošlo!? „To se u nás neléčí, jen sleduje. Nemůžu vám pomoci, přijďte za půl roku“. Připadal jsem si jak ve Švejkovi: „Nebudeme se s ním zdržovat. Oběste ho a hotovo. K obědu jsou ledvinky a ty se musí jíst teplý!“ Ale v tomto případě to pro mne bylo spíše tragické. Na co se dělal ten druhý kontrolní odběr? Vždyť to bylo zcela zbytečné, když se to stejně neléčí. Zbytečně jsem se měsíc zdržel v naději, že pak mi doktoři pomohou. V tom jsem se velice spletl, ale uvědomil jsem si, že musím najít nějaký jiný způsob léčení, což byli alternativní léčitelé. Zajímavé je, že mi paní doktorka ty výsledky nikdy neukázala, a to jsem tam byl asi sedmkrát na testech, a ani neuvedla do papírů jakoukoli hodnotu. Vždy se mnou jednala pouze

ústně a přijďte za půl roku. Asi aby se pojistila pro případ, kdyby to chtěl někdo zkoumat. Při pobytu v Kanadě jsem při brouzdání internetem narazil na stránky známé a úspěšné léčitelky, která se zabývá právě parazity, paní Ing. Hany Bláhové. Popsal jsem jí svoje problémy a okamžitě odpověděla, a hlavně byla ochotná se se mnou vůbec zabývat. Později jsme se domluvili, že se zastavím, až se vrátím z Kanady. Po návštěvě parazitologické ambulance jsem měl pocit, že doktorům nestojím ani za námahu. Prostě dělej si co chceš, a my tě pak případně zkontrolujeme, pokud přežiješ. Byl jsem opravdu šťastný, že je tu někdo, kdo se aspoň pokusí mi pomoci, a že v tom nejsem úplně sám. Paní Ing. Bláhová nasadila způsob léčby pomocí antiparazitik, které jsem dobře snášel, a hlavně se můj stav stabilizoval do té úrovně, že jsem se v noci normálně vyspal, a i když ty záškuby úplně nezmizely, byl to pro mě obrovský posun dopředu. Do úplného konce jsme to nedotáhli hlavně proto, že v létě jsem byl vyčerpán na maximum a v zimě jsem odletěl na 6 měsíců pracovně do Kanady. Rovněž vzdálenost z Plzně do Brna hrála svoji roli, jelikož to byl vždy celodenní výlet. Ale i tak jsem jí za to opravdu vděčný. Dávám si pozor na sladkosti, mléčné výrobky, maso jím s mírou. Zprávy z Čech stále sleduji, i když jsem momentálně pracovně na druhé straně planety. V poslední době dávají u nás parazitologové o sobě zase vědět, takže jsem jim napsal o svých problémech. Odepsal mi nějaký pan doktor Ditrich. Z počátku byl překvapen, a nevěřil, že by se mi plzeňská lékařka tak málo věnovala, ale z dalšího vyjádření jsem vyrozuměl, že dnes má zvýšené

protilátky proti tkáňovým helmintům téměř každý, a léčí se to jen v případě, že se to dostane do oka. Což není můj případ, a ať si tedy najdu nějakého internistu a řeším to s ním. Můj názor je, že pokud bych vše nechal na lékařích, tak tu dneska už asi nejsem. Ještě bych dodal perličku, která ilustruje práci našich lékařů. Byl jsem u jednoho ruského léčitele, který navštívil Prahu. Byl tam také jako pacient asi pětadvacetiletý kluk, který měl bolesti svalů. Léčitel se ho zeptal - byl jste u lékaře? Odpověď - ano. No a co vám řekli? Že si vymyslím. To je prosím způsob léčby našich lékařů - rozmluvit jim to. Lidem pak zbývají pouze alternativní léčitelé, a přesto by se jich chtěli doktoři zbavit, i když dělají práci za ně. Je to paradox. Na koho by se ale pak mohli obrátit tito nemocní, se kterými si lékaři neví rady?

J. G. Toronto

PS: S klientem jsme domluveni na novém testování ještě teď v květnu 2019, kdy se vrací na čas domů.
HB.